

סקופיה

ראשוני רמות עלו להתיישב באולן במאי 1969.
תחילה באחנה בכפר הסורי פיק, בו התארסנו
ראשוני אבצת יואב, וארחו אותם כחודש ימי.
רק אז עברו אמהנים הנטושים של הצבא הסורי
בקרבת הכפר הסורי סקופיה. הכפר סקופיה
היה כפר עלוב עם חושות שהאזת שלהם
התמוטטו בחלוץ הלמן. חצרות שימשו לאחלקת
חיות הבית וכן אהכנת מלון. אהבנו מאד
אהסתובה בשעות הפנאי בין אבני הכפר, בין
הדברים שלכורים אי אספתי אישמוש וקישוט
חדרי היו כדי חרס, מקלות רוצים מאולפים,
נפה אינפוי ארזרי החיטה או השעורה, כד
לכוכית אדול מלכוכית ירקרקה שנמצאו בו
כדורי אבנה בשמן לית (שנתיים אחרי שהתושבים
ברחו). מורט - כלי חקלאי מצץ עם אבני
בלאת קטנות השקוצות בצדו התחתון שימש
אהפרדת המוצץ מהחיטה ונרתם בדרכ כלל
אחמור.

עם ארונות אוורור מצאנו, צדיין לא היו
אתושבי סקופיה מקררים, ולכן החליקו את
המלון בארונות עם רשתות.

היום לא נותר מאום מבתי הכפר, הוא השתרע
על המדרון עצמו אימים הקימו את בני יהודה
החדשה ואת בית הספר "מצפה גולן".

ואנו זרנו מצפון לכביש. שם היה המחנה הסורי
סקופיה שבתיו היו בנויים בטון. הקירות עבים
מאד, לא ככל הבתים נותרו חלונות ואז
פתרונות של יריעות נויילון עלרו לעצור את
הקור והרוח החורף.

אידיים המופתעים - לא היו לנו מלגנים ואם
טלויזיה חדרים לא. אימים, איני לוכרת מי
הביא טלויזיה אחת והיא הוצבה בחדר האוכל
לטובת כולם. גם טלפונים לא היו. בחדר
האוכל היה מכשיר קשר שהיה קשור לצבא
ולסוכנות היהודית שישה צפת.

צנרת מים לא הייתה, על האסות היו מיכלים
אותם מלאנו עם מים שהבאנו בטרקטור עם
צוקה. את המים הבאנו אט איני טועה מצומת
פיק שם היה הרל גדול.

התחלנו בסיפוף של מבנה אחד וצוד אחד וכך
מי שהאיץ היה צריק לחפש לו בית או חדר
להשתכן בו. כתיבה: צירית שטיאל